

ב:

עין משפט
גר מצודה

ג א מ"י ס"ח מהל'
שננות הלכה ט סתם עשין
רעז:
ד ב מ"י ס"ח מהל'
משוכה הלכה ב:
ה ג מ"י ס"ח מהל'
שננות הלכה ט:
ו ד מ"י ס"ח מהל'
עכ"ס הלכה א סתם לזרין
ט טו"ס י"ד ס" קסא
סעף א:

מוסף רש"י

חייב על הראש שחם.
על הקפת הראש חייב שני
תלפיות, דשני מלות שי
לראש, שהראש שחם
חיותי, מקום ששער
החיה אחת ומקום הפנים
והזקן חסיה אחת,
ומתנחתו וס עט וכל
האחן תלפיו, מקום
שטעין ענפליה וס קרא
מלה שסס סוף הראש
מקום חינוך הפנים;
ותמלא שיש שי שחי מלות,
לדעת מכלל יציעה מכלל,
וחייב עולין שחם; וזכות;
ב עינים

רבינו חננאל

מבדי תנא ממכות
סליק. כלומר
מסכת מכות השליש.
מ"ט פתח אחריה מס'
שבועות. ופשוטא אידי
דחנא במכות וחייב

מסדרי תנא טעבות ס"ק. א"ע ה' מפקחות אין סדר למשנה ה' אהם שרני על שנה תלמודיו ההם שגלון סדרן על מכות ויהיון ה' וס' ח"ס. גראה דא"ג דעל הוקן איזו חייב אלן כחער דאמער כפ' ותרע דמכות (דף כ"א) דבע' גילות וכו' נו השתח' כ' בהפסא הראש ח"ק במספרים כעין חער דמכות כפ' ג' מ'ינס (שיר דף מ"א) וס' א"קמאר ח' כתיב ראשו וז' זקנו וכו' אהמנה רחמנא משמע דלמי עשה דמי לא חשע' ומשמע דהקפא כל דראש שמהי הקפא ואחזי כחער ונגלן וזהכי כתיב זקנו וא' לא מחייב דהקפא הראש אלן כחער א"כ ספיר שמעינן מראשו דגילוי' מזרע כחער מדאמר רחמנא דעשה דמזרע וכו' לאו דהקפא ודא דקמי' בחוספסא ומכות גנזי ראש דלמי חייב עז איזקיעטו כתיב איכא למימר מאי מער כעין חער דאשכחן פרק ב' ויורים (ס' דף נ"א) דאמר רב מיקל אדם לא גופו כחער ומפרש ההם ח' חער וליכא למימר דהקפא הראש שרי במספרים ונקט בחוספסא ויקח חער לאפוקי מחספרים ומי' מראשו לא שמעין גילוי' מזרע כחער כיון דהקפא הראש אשור נמי ממלקט וריהיני דהא ודאי כמלקט ריהיני לא אפשר כמזרע דגילוי' כתיב ציה וא"כ מראשו ידעינן חער כתיב אליעזר דאמר כפרק אלן כן הלווקן (מט' דף כ"א) דמלקט ריהיני נמי גילוי' עבדי ליכא ואוקמי' ד"כ מוקטו נמי לא שמעינן חער דא' מלקט וריהיני הו' גילוי' יש בו השתח' ומיהו מתורת כהנים יקמי' י' כראש מה שאין צוקן והראש אשור במספרים כחער וכו' ראה דכתיב איירי דקמי' ההם ח' מ'ל ראשו לפי שגלמא חער אלן יעבור על ראשו וכו' ואהא חסוקי מה מ'ל ראשו מה מ'ל זקנו מ'ל שיש כראש מה שאין צוקן וכו' ועל

כשם שוידויו של שעיר המזבח
מכפר על הכהנים: גמ' ש
שבועות משום דתני ת"חייב

רבי שמעון אומר וכו'. לחלוק בזה
חלוקין בכפרתן אלא בטומאת מקדש
שט ידיו אלא כפרת הויזת הדם
טומאת מקדש וקדשי איימר ליה וידיו
המשתלה: גמ' ממכוס סליק. כך
יש ופאה לשון סוף וקצה הוא כמ

שבועות שתיים פרק ראשון שבועות

מא לן (ע"ו דף ז.) דביתרי
לענין מחלוקת ואחר כך
ות על הסדר אבל אחר
זו): **חייב** על הראש

על המהור שאכל את הטמא ^כר' מאיר אומר
כל השעירין כפרתן שוה על טומאת מקדש
וקדשיו היה ר"ש אומר שעירי ראשי חודשים
מכפרים על המהור שאכל את הטמא ושל
רגלים מכפרין על שאין בה ידיעה לא
בתחלה ולא בסוף ושל יום הכפורים מכפר
על שאין בה ידיעה בתחלה אבל יש בה
ידיעה בסוף ^אאמרו לו מהו שיקרבו זה
בוה אמר להן יקרבו אמרו לו הואיל ואין
ככפרתן שוה היאך קרבינן זה בוה אמר להם
כולן באין לכפר על טומאת מקדש וקדשיו
ור"ש בן יהודה אומר משמו שעירי ראשי
חודשים מכפרין על המהור שאכל את
הטמא מוסיף עליהן של רגלים שמכפרין
על המהור שאכל את הטמא ועל שאין בה
ידיעה לא בתחלה ולא בסוף מוסיף עליהן
של יום הכפורים ^בשהן מכפרין על המהור
שאכל את הטמא ועל שאין בה ידיעה
לא בתחלה ולא בסוף ועל שאין בה ידיעה
בתחלה אבל יש בה ידיעה בסוף אמרו
לו מהו שיקרבו זה בוה אמר להם הן
אמרו לו אם כן יהיו של יום הכפורים
וקרבינן ראשי חודשים אבל היאך של
ראשי חודשים קרבינן ביום הכפורים לכפר
כפירה שאינה שלה אמר להם כולן באין
לכפר על טומאת מקדש וקדשיו ^אועל דון
טומאת מקדש וקדשיו שעיר הנעשה בפנים
ויום הכפורים מכפרין ^בעל שאר עבירות
שבתורה הקלות והחמורות הדונות
והושגות ^גהודע ולא הודע עשה ולא
תעשה כריתות ומיתות בית דין שעיר
המשתלח מכפר אחד ישראלי ואחד כהנים
ואחד כהן משוח מה בין ישראלי לכהן
ולכהן משוח אלא ^דשהפר מכפר על הכהנים
על טומאת מקדש וקדשיו ר"ש אומר כשם
שדם השעיר הנעשה בפנים מכפר על
ישראל כך דם הפר מכפר על הכהנים
תלח מכפר על ישראל כך וידויו של פר
די. תנא ממכות סליק מאי שנא דתני
על הראש שנים אחת מיכן ואחת מיכן
ועל

אדם טהור שאכל את הקודש טמא ואף על פי שאין זה חייב כרת ויחנה יאמר: **שם שפירא**. כל שציר מוסקין הנפירים בין של גרלים בין של ראשי חדשים כפרתן שזה כולן מכפרים על כל בין על שאין זה ידעיה בעת הצלה יש זה ידעיה לא בחטלה ולא בסוף בין על טהור שאכל את העומא ונפקא מינה לעומאה שאדעיה בין או לה. אבל גושא הנפשה צפנים בין ונחלקו עליו שאינו מכפר על אלו ולא אלו תולין את תלמימו כשם זה ידעיה בחטלה ואין זה ידעיה בסוף בדמא דקמאר (דף סו: ה) היה ר"ש **אומר**. הלא נקט לו משום דנצי למימר אמרו לו מהו שיקרבו זה בזה אם אכל שער שופרם ליום הכפורים ותפסוהו בחרטום ונמא לא דגרל או בראש חדש מהו שיקרבו לשם שצירי של יום: **היאך יקריבו**. והלא כשופרם לא לבפר על כפרה וזו הפרש ורבי מאיר דקאמר להא שבתא זו אמרינן כולן כפרתן שזה יקרב שהרי כולם כפרה אחת מכפרים אלא לדידך זה הופרש לבפר על שאין זה ידעיה בחטלה ויש זה ידעיה בסוף היאך יקרב לבפר דגרל על שאין זה ידעיה לא בחטלה ולא בסוף או דר"ה לבפר על טהור שאכל את העומא: **כולן באין לבפר על עומאה מקדש וקדשיו**. כל דהו ובין דצדק שזין ואש"פ שפדומיהן חלוקות יכול הוא ליקרב דהא לבפר על טומאת מקדש וקדשיו הופרש ועל עומאה מקדש וקדשיו הוא קרב: **משמו**. של ר"ש. וחסם ר"ש הוא ר"ש בן יוחאי: **ועל ודון עומאה מקדש וקדשיו**. סתמא היא: **הודע ולא הודע**. בגמ' מפרש לה: **אחד ישראל כו'**. בגמ' פריך מאי קאמר שבתלה השום והדר מי מה בין ישראל להנשים: **אלא שפיר מכפר על הכהנים**. **מכפר על הכהנים** דקרי' וליג' שם הפך: **אלא שפיר מכפר על הכהנים**. כל שציר הפימי מכפר על ישראל דהיינו תלמי אסורין דין זה ידעיה בחטלה ולא בסוף ודון עומאה מקדש וקדשיו וכן כפרת שער המזון פרו של כהן הקרב ביו"כ צפנים כמו שפירשם בחרטום מות"ל מכפר על הכהנים דלפני בגמ'.

שאר עבירות בשעיר המשתלח ואין יומיו שמכפר על ישראל כפרו בלא יור בלא שום ידיו על ההכנים על שאר עבירות ואין להם כפרה בשעיר ראש שמים דהא פאת כתיב ויקרא וילת עם הלחי והן מקום הזדעין: ועל

מסורת הש"ס

(א) [לקמן ט.ג.] (ב) [ע"י חס']
 [ק"י, ד"ה מהר"ן] (ג) [כרמית
 יח: טו.] (ד) [מבוא כ.
 (ה) [לקמן יב.ג.] (ו) [לקמן
 יב.ג.] (ז) [ויקרא טו.
 (ח) [לקמן יב.ג.] (ט) [וע"פ
 חס'] [ב"ק קכ. ד"ה אין
 וחוס'] [ד"ה ב"מ ב. ד"ה שנים
 וחוס'] [ד"ה ב"ב ב.]

הגהות הב"ח

(א) בשמנה מוסף עליהן
של יום הכפורים שהוא
מכפר על העוה"ד:

גליון הש"ס

[illegible]